

Висновок рецензента

**кандидата педагогічних наук, доцента Степанової Людмили Павлівни,
на дисертацію Ван Ся на тему: «Формування художньо-виконавської
самоефективності майбутніх учителів музичного мистецтва у процесі
вокального навчання» зі спеціальності 014 Середня освіта
(Музичне мистецтво)**

Сучасна мистецька освіта переживає період реформування в освітніх ланках різного рівня. Заклади загальної середньої освіти потребують учителів музичного мистецтва, які мають не тільки розвинені мистецькі та педагогічні здібності, ґрунтовні знання, а й високий рівень художньо-виконавських умінь.

У цьому контексті дисертаційне дослідження Ван Ся, що розкриває проблему художньо-виконавської самоефективності майбутніх учителів музичного мистецтва є доцільним і своєчасним, особливо у аспекті вокального навчання, оскільки спрямування освітнього процесу на формування художньо-виконавської самоефективності дозволяє виховати фахівця у тій царині музики, яка є найбільш популярною, зрозумілою для широкого загалу слухачів, і, водночас, найбільш ефективно впливає формування смаків та цінностей особистості, фахівця, здатного реалізувати завдання естетичного виховання сучасних школярів засобами вокального мистецтва.

У змісті дисертації послідовно відображено процес розв'язання визначених завдань на основі об'єкта, предмета та мети дослідження. Доцільно відзначити ґрунтовність вивчення предмету дослідження - вокального навчання майбутніх учителів музичного мистецтва в контексті педагогічного аналізу процесу їх фахової підготовки у вищих закладах музично-педагогічної освіти, що підтверджується цитатами з авторитетних джерел (серед яких 18 зарубіжних, в тому числі сучасних), детальний аналіз яких відображує сучасний аспект розуміння проблеми та свідчить про достатню фахову компетентність

здобувача, зумовлюючи належний рівень наукових положень та висновків дисертації.

Науково-дослідницькі результати досить повно відображені у власних публікаціях авторів українських провідних фахових виданнях з педагогіки та віноземних фахових виданнях.

Методологічне підґрунтя формування художньо-виконавської самоефективності майбутніх учителів музичного мистецтва у процесі вокального навчання, яке складають культурологічний, системний, творчо-діяльнісний, аксіологічний, акмеологічний, персоналізаційний та полісуб'єктний наукові підходи, дозволяє по-новому дослідити і розв'язати означену проблему, спираючись на принципи конструктивного цілепокладання, професійного самовизначення, актуалізації позитивного досвіду.

Заслуговує на увагу визначення сутності та змісту художньо-виконавської самоефективності майбутніх учителів музичного мистецтва як особистісного динамічного утворення, що виражає впевненість у власних виконавських можливостях, готовність до створення виразної інтерпретації музичного твору, зумовлює здатність донести до учнів музичний твір у всій повноті його художніх переваг, захопити їх власним виконанням, та розроблена дисертанткою у I розділі дисертації компонентна структура формування художньо-виконавської самоефективності майбутніх учителів музичного мистецтва (мотиваційно-когнітивний, емоційно-вольовий, контрольо-оцінювальний, творчо-активізуючий та комунікативно-регулятивний компоненти).

У дослідженні визначено, що провідною функцією художньо-виконавської самоефективності учителя музичного мистецтва визначено вплив на формування власної виконавської культури та досягнення результативності педагогічної діяльності.

На позитивну оцінку заслуговує теоретично обґрунтована у II розділі дисертації організаційно-методична модель формування художньо-виконавської самоефективності майбутніх учителів музичного мистецтва,

розроблені в дослідженні педагогічні умови (розширення комунікативної компетентності; спонукання до творчої самореалізації у процесі вокальної діяльності; стимулювання стресостійкості студентів у процесі прилюдних виступів; закріплення позитивних орієнтирів реалістичної самооцінки студентом виконавських умінь; поглиблення уявлень щодо перспективного розвитку власних виконавських умінь).

Організаційно-методична модель художньо-виконавської самоефективності майбутніх учителів музичного мистецтва була перевірена в ході експерименту, який засвідчив продуктивність запропонованих принципів, змодельованих педагогічних умов та доцільність методів формування означеного феномена.

У третьому розділі дисертації варто відзначити теоретично обґрунтований критеріальний апарат дослідження (критерії: «міра мотиваційно-емоційної відкритості до формування художньо-виконавської самоефективності»; «міра здатності до когнітивно-аналітичної діяльності»; «міра здатності до об'єктивного оцінювання мистецьких явищ»; «міра художньо-творчої активності»; «міра комунікативної результативності музично-виконавської діяльності»), а також розроблену дисертанткою методику формування художньо-виконавської самоефективності студентів, результативно впроваджену в ході формувального експерименту у три етапи: мотиваційно-активізуючий, творчо-комунікативний та рефлексивно-прогностичний.

Серед серії дієвих методів, запропонованих дисертанткою, варто виділити такі, як: «аналітико-порівняльне спостереження», «полемічно-контекстне обговорення», «прогностична саморецензія».

Вірогідність результатів дослідження Ван Ся забезпечується застосуванням теоретичних, емпіричних та статистичних методів.

Теоретична і практична значущість роботи, достовірність статистичних результатів і висновків свідчать про те, що дисертація є завершеним самостійним дослідженням і становить вагомий внесок у науковий доробок

